

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

wekelijks foyerblaadje nr 41 2021

Zondag 10 oktober

Twintigste zondag na Pinksteren

Epistel : H. Paulus aan de Efeziërs 5, 15 - 21

Evangelie: Johannes, 4, 46 - 53

Met alle omzichtigheid moeten wij ons leven inrichten, want het zijn kwade dagen (epistel). Daarom moeten wij met het geloof van de hofbeambte naar Christus gaan (evangelie) , die in de H. Eucharistie onze kracht en sterkte is (offergebed en slotgebed). Uut: Dagmissaal

Het brandend braambos en de Godslamp

Het brandend braambos is een verhaal uit de Bijbel (Exodus 3) waar Mozes een ontmoeting heeft met God. Mozes hoedde de kudde van Jethro zijn schoonvader, de priester in Midjan. Hij leidde de kudde achter de woestijn, en hij kwam aan de berg van God, de Horeb (Sinai). Een engel verscheen hem in een vuurvlam die opsteeg uit het midden van een braambos. Hij zag dat het braambos brandde, maar niet verteerd werd door de vuur. Mozes ging dichterbij. Toen hoorde hij de stem van God die hem toeriep vanuit het braambos: “Mozes, Mozes!” Mozes antwoordde: “Hier ben ik!”

Toen zei God: *“Nader niet, trek uw schoeisel uit, want de plaats waarop gij staat, is heilig. Ik ben de God van uw vaderen, de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob”*. En Mozes verborg zijn aangezicht, want hij vreesde het aanschijn van God.

De godslamp, een brandende kaars in een rode glazen houder, symboliseert het brandend braambos en wijst ons erop dat we ons bevinden op heilige grond in de aanwezigheid van God.

Want de kerk is een heilige plaats en eigendom van God.. Bij het binnengaan bevinden ons nu niet meer op aards terrein.

Daarom zien we de brandende godslamp: ze wijst ons op Zijn aanwezigheid in het tabernakel.

Daar worden we stil van ... een stilte die spreekt zonder woorden...

Het altaar...oriëntering naar het Oosten – gericht naar het kruis

Oude kerken werden meestal zo gebouwd dat het altaar naar het oosten 'orient' gericht stond. Nu zijn er al vele kerken niet meer naar het oosten georiënteerd. Toch is er in de klassieke Romeinse liturgie iets daarvan bewaard gebleven: nl. de richting van celebreren *versus crucem*, gericht naar het kruis, dat wil zeggen een gemeenschappelijke gerichtheid van priester en volk naar het kruis. Achter dit oeroude gebruik schuilt een zeer mooie symboliek en een grote spirituele rijkdom van blijvende betekenis: een verlangen naar de komende Heer en tegelijk een uitdrukking van onze heldere bereidheid Hem te ontvangen.

Christelijk bidden en hopen heeft altijd een zeer concrete richting, nl. *ad Dominum*, gericht op de Heer. In het vroege christendom was het vanzelfsprekend zich bij het bidden te richten naar het oosten.

Al in het Oude Testament is een profetie te vinden die spreekt over de Hemelvaart gericht naar het oosten. "*Zingt God, die opstijgt naar de hemel, gericht naar het oosten.*" (*ad orientem*, Ps. 68, 33)

Sinds de Hemelvaart van Jezus verwacht de Kerk zijn wederkomst, tot voleinding van de wereld op de jongste dagen... vanuit het oosten. Want: "*als een bliksemschicht uit het oosten (ab oriente) opgevaaren en tot het westen lichtend, zo zal de aankomst van de Mensenzoon zijn.*" (Mt. 24, 27).

In veel romaanse kerken bevindt zich in de oostelijke absis de afbeelding van de komende Rechter van de wereld.

De voornaamste reden hiervoor is dat Christus zal wederkomen vanuit het Oosten. De opgaande zon brengt de wereld het licht en leven. Zij is het symbool voor Christus die zegt: "*Ik ben het licht van de wereld, wie Mij volgt, wandelt niet in de duisternis, maar zal het licht van het leven bezitten*" (Joh. 8,12).

St. Thomas van Aquino is van mening dat het gebed richting het oosten het verlangen uitdrukt om te komen tot het verloren gegane paradijs, welke naar het getuigenis van Gen. 2, 8 ook in het oosten lag. [S.T. II-II, 84, 3 ad 3].

Het is het goed dat de priester en de gelovigen bij het bidden zich gezamenlijk richten naar het oosten. Het is een uitdrukking van een zekere hoffelijkheid tegenover God.

Het gebed van de priester en het volk richt zich niet naar het volk, maar is *de verheffing van de ziel tot God*. Daarom is het ook vanzelfsprekend zich tijdens het gebed bij de hernieuwing van het eucharistisch offer uiterlijk naar God te wenden.

Het is van betekenis om op het moment van de consecratie het gezicht van de priester niet te zien. Zo wordt het objectieve karakter van de liturgie beklemtoond.

Want de priester aan het altaar handelt *in persona Christi* (in de persoon van Christus). Hij is enkel de plaatsvervanger van de enige en eigenlijke Priester van het nieuwe verbond, Christus zelf.

Voor de gelovigen is het zo veel gemakkelijker om niet te letten op de celebrerende priester, maar om naar de eeuwige Hogepriester op te zien.

Groot voordeel tenslotte heeft de traditionele celebratierichting ook voor de celebrant, de priester zelf. Hij moet het als bevrijdend ervaren, op het allerheiligste moment van de Mis niet aangekeken te worden, maar in een zo trouw mogelijke imitatie, met God 'alleen' te zijn?

Zo lijkt hij op Mozes op de berg Sinai: "*Mozes echter moet alleen voor de Heer aantreden, de anderen mogen dat niet, en het volk moet niet met hem opstijgen.*" (Ex. 21, 2).

Zonder twijfel zal de celebrant veel gemakkelijker tot een innerlijke deelname aan het offer van Christus komen, als hem bij het voltrekken niet in het gezicht wordt gekeken.

De gemeenschappelijke gebedsrichting van de priester en het volk is een mooi en sterk teken van eenheid. Het is een misverstand om aan te nemen dat eenheid alleen daar te vinden is, waar men elkaar aankijkt.

Een veel sterkere eenheid ontstaat, als men een gemeenschappelijk doel voor ogen heeft en in één richting kijkt.

Het gaat er in de heilige Mis niet om de priester toe te kijken en nog minder om hem aan te kijken.

De priester is de herder die de kudde voorop gaat naar God die in het Misoffer centraal staat; de gelovige aanwezigen sluiten zich aan.

Uit vroegere Foyerblaadjes over de H. Mis

Rozenkransmaaand

“Het Weesgegroet is het alvermogend wapen, dat de boze geesten op de vlucht drijft, de vijanden van Gods volk verplet en de ketterijen te niet doet. Het Weesgegroet vervult de ziel met alle soorten van genaden, het verheugt de Hemel, vernieuwt de vreugde van Maria, en bevordert de eer van de allerheiligste Drievuldigheid.”

“Er zijn vele manieren om de rozenkrans met godsvrucht te bidden. Nu eens voelt de ziel zich gedrongen te bidden om deze of gene deugd of om deze of gene genade waaraan zij het meest behoefte heeft; dan weer heeft zij, van vreugde overstroomd, geen andere gedachte dan haar goede Moeder te groeten en zich met Haar over haar heerlijkheid en haar voorrechten te verheugen; zij nodigt dan alle schepselen uit haar verheven Koningin te loven. Een ander maal zal zij zich uitsluitend bepalen tot de zin van de woorden, die zij uitspreekt. Wat zal ik verder zeggen?

Hoe meer wij de rozenkrans liefhebben, hoe meer de Heilige Geest ook ons de voordelen, schatten en heerlijkheden er van zal openbaren.”

Uit: De ware Godsvrucht – Louis Marie Grignon de Montfort

“Wanneer ouders de rozenkrans bidden zouden zij hun rozenkrans moeten opheffen naar de hemel en aan de H. Maagd Maria vragen: “*Mogen deze kralen mijn kinderen binden aan uw Onbevlekt Hart*”. *Dan zal Zij waken over hun zielen.*” *H. Louise de Marillac(1591 -1660)*

Een kalender geven is een geschenk aanbieden voor 365 dagen !

Foyer Marthe Robin vzw

Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foymartherobin.net

Rek. nr: IBAN: BE28 4024 0365 8120 BIC KREDBEBB.